Reke Balázs

ÍGY JUTUNK A CSILLAGOKIG

Publio

Így jutunk a csillagokig

Reke Balázs

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

„Quod licet, ingratum est; quod non licet, acrius urit.”
(Ovidius)

„És nem vesz rajtuk erőt a halál.
Olybá vétetnek majd a pőre holtak,
Mint lakói a szélnek s esti holdnak;
Míg csontvázuk letisztogatva korhad,
Csillag gyúl ki könyökön s lábfejen;
Ki elveszti eszét, majd észre tér,
Ki tengerbe vész, ismét partot ér;
Szeretők halnak, él a szerelem;
És nem vesz rajtuk erőt a halál.”
(Dylan Thomas)

1

Tavalyelőtt június harmincadikán, egy rézveret-fényű nyáreste csillagporos káprázatában láttam először Sarah J. Miller-t. Most visszagondolva már nem is nagyon tudom, hogy miért hagyott azonnal ilyen végzetes nyomot az emlékek üllőjén első feltűnése. Valószínűleg az első találkozás számára varázstalan közhelyszerűsége nem volt több egy üres frázisnál, viszont én az első másodperctől fogva az elbűvöltség őrületével szememben tekintettem rá. Ezért talán ő csak úgy gondolt rám, hogy a srác, akinek születésnapja van, mert aznap volt a születésnapom. Vagyis a születésnapon bulija. Ugyan megvoltak a gondjaim, mint bármely átlagos, korombeli embernek, de nem is gondoltam arra akkor még, hogy melyik istennek legyek hálás azért, hogy megláthattam őt és elkezdhettem nevetséges és végeláthatatlan vágyakozásom utána. Valami hasonlóra gondoltam, mert minden gondolatom egy ilyen dolog körül forgott és minden érzékem egy nagy, letaglózó érzet után áhítozott.

Egy nagy apartmanban voltunk, mely öreg volt, akár a vidék, ami szerelmesen a keblére ölelte. A falai kopottak voltak, belül a sarkokba szürke penész ült, néhol nyakig úszott a salétromban, mintha csak régi barlangoknak mintázatait rajzolta volna rá a víz mindent elsöprő ecsetjével. Káprázatos volt a fiatalságunk a koros és haldokló épületben, megszépült a vénsége a nevetésektől és a feszes testektől, a haláltól való félelem teljes hiányától és attól, ahogy birtokba vettük őt, szívünkben bármely rosszakarat és gonosz képzelet hiányával, tombolva akár az ősi idők barbár, kortalan harcosai.

Az emeleti erkélyen álltam, három ujjbegyem végével szorítottam egy félig üres vodkásüveget, meghúztam és mereven a távolba bámultam. A kisváros, amihez legközelebb voltunk - már nem is tudom a nevét, egy porfészek volt - olyan békésen aludta álmát a sötét éjszakában, hogy azt gondoltam, képzeljék csak el, mindössze huszonhárom évesen, hogy ez a boldogság; álomra hajtani a fejem egy ilyen helyen, egy nő mellett, aki szeret engem és én is őt, és mellette fel is ébredni másnap reggel és ő megkérdezné, hogy éhes vagyok-e, igennel felelnék és mire még egyszer átfordítom a virágillatú paplanba csavarodott lustulós tekintetemet, már sülő tojások illata terjengene a házban és kimennék a konyhába, ahonnan tökéletes kilátás nyílik az élénkzöld arcát felénk fordító völgyre, az ablakokon keresztül pedig felhők szűrte napfény tódulna az arcomba…

Ilyen vészterhes gondolatok malomköve nyomta koponyámat és ezeknek a búsképű látomásoknak a talán-valósága bekebelezett egy időre, akár az elképzelt álomélet, aminek varázsát egy fél liter vodka kebelezte be, bemocskolva az ábrándok kékes állóvizét, és a pia fogyott, egyre gyorsabban.

Hirtelen feltűnt mögöttem valaki, elordította magát, kiszakítva engem a kellemes látomás párnákkal bélelt öléből és rögtön szembesültem a valóság kegyetlen iróniájával és egyszerre perverz szükségszerűségével.

Az udvaron volt egy pingpongasztal, olyan igazi betonlapos, amiket gyermekkorunkban volt divat a lakótömbök rejtekébe száműzni, nem használta senki előttünk már vagy tíz éve, lapjára piszkoszöld moha rakódott, mely síkosan csillogott az esti párától. Éppen két tizenhat körüli lány táncolt a tetején és körülöttük álltak még vagy hárman-négyen. A két lány egyre közelebb táncolt, majd simult egymáshoz, a csípőjük összeért és egymás seggét simogatva vonaglottak tovább. A szemük részegségtől és részegségtől felkorbácsolt kéjtől izzott, még a sötétben is tisztán villámlott tekintetük tüzes nyila, de senki nem kapott belőle, csak ők ketten, ők adták egymásnak és ők kapták egymástól. Az egyik, egy csinos szőke, a másik fülébe súgott valamit, majd formás orrát és ajkait

végighúzva a lány haján s újra szembenézett vele. Hosszú és kidolgozott csókkal örvendeztették meg az őket figyelő voyeristák söriszamos hadát. Két másik lány ugrott fel melléjük, de ők minden erotikus huzavonát mellőzve estek egymásnak és nyögve, zihálva falták az ajkakat, a nyelveket, a forró vodkás nyálat. De én már más vidéken jártam és az üvöltő éljenzésekből, mintegy apró foszlányok jutottak csak fülembe, mint éltető kurjantások maradványai és nyálcsorgató ordítások és lihegések végtermékei.

Szomorúak voltak, akárcsak én. Nem mintha az elkeseredettség ezen ösztönszerű megnyilvánulása bármilyen negatívummal ruházta volna fel tettüket a szememben mégsem akartam tovább nézni őket.

Lehúztam a maradék italt, az üveget az erkély leporlott könyöklőjére helyeztem és elindultam, hogy keressek egy vécét. Természetesen sor állt előtte. Egy rakás lány, akik trécseltek, vagy unottan nézegették a telefonjaikat, mások a lábuk közét szorongatva ugráltak egyhelyben. Beálltam a sor végére és rövid csevejt folytattam egy huszonhét éves, betépett, egyetemista csajjal Nietzschéről, de nem nagyon értettük, mit is beszél igazából a másik. Azt mondta, hogy Isten már jóval azelőtt meghalt, mielőtt Nietzsche megölte volna. Utána böfögött egyet, megivott egy fél üveg sört és előre fordul, mikor kerül sorra és mielőtt bármi egyebet mondhattam volna még neki, nyílt az ajtó és bevonult a vécébe. Pár perccel később élettelen és tökéletesen acélos, érzelmek nélkül képpel adta át a kilincset és nem beszéltünk többé.

Beléptem a mosdóba. Alkohollal teli vizelet-, hányás- és cigiszag vágott az arcomba. Nekitámasztottam a fejem a mosdó falán éktelenkedő koszos csempének és kiengedtem magamból jó néhány sört és töményet. Közben az járt azon morfondíroztam, hogy mit ronthattam el, de gyorsan rájöttem, hogy nem is érdekel igazán. Végső soron ez is csak egy este és ő is csak egy lány, aki nem akart szeretni vagy megbecsülni, egyszerűen nem akart arra gondolni, milyen hosszú a sor előtte, s a szavaim gyorsabban tűntek el a szívéből, mint a sörhabos vizelet a hólyagjából.

Miután végeztem kiléptem a vécéből és a fürdőszoba felé indultam volna, de egyik Aaron kiáltotta a nevem a szoba másik végéből és nem tudtam úgy tenni, mintha nem hallottam volna, ezért odanéztem és kelletlenül intettem neki. Aztán meg is torpant a tekintetem, mert egy lányokból álló csoport állt körülötte. Mind szépek voltak és látszólag meglehetősen ittasak. Elindultam feléjük, a homlokomon a részeg igyekezet kövér izzadságcseppje gördült le.

Volt ott egy barna, meg még egy barna, meg egy szőke. Végignéztem őket és mind gyönyörűek voltak valamilyen szempontból, mindegyikben megfogott valami; egy igéző szempár, egy kacér mosoly, egy jó mell, egy formás segg, egy falat formálódó nőiesség. És ott volt Sarah. A szalmaszőke hajával, a szemeivel, amik szürkén kémleltek engem, a formás cickóival és a mosolyával. Akkor persze még nem gondoltam, hogy ránézek és egy életre úgy láncol majd magához, mint halálraítéltet a guilletone-hoz, tekintete és a puszta lénye. Nem is szóltam egy szót sem, vártam, hogy valaki majd bemutat minket, vagy történik valami.

Amikor már vagy néhány másodperce így álltunk ott, néma hallgatásba temetkezve és úgy alapjáraton fosztva meg a szótól, Aaron megszólalt és mondott valami olyasmit, hogy:

- Ja, majd’ elfelejtettem – kezdett bele mondókájába és még az egyik ujját is a levegőbe emelte, hogy érzékeltesse, itt és most fontos pillanat következik, de én már nem is figyeltem rá, egyedül Sarah-t néztem, ő meg engem – Ő itt a legjobb haverom, Alexander Frost – a kézfejével megsuhintotta kicsit Sarah jobb vállát, majd amikor az csúnyán nézett rá, átkarolta a vállát – Ő a

szülinapos.

- Ah, szia, azt hiszem egyszer már találkoztunk, de nem biztos, hogy emlékszel rám, Sarah vagyok. – mondta és az arcát puszira nyújtotta felém, én meg hajoltam közel és alig bírtam ki, hogy ott helyben ne függjek az ajkain, amik gyümölcsös illat nyomát hagytak a borostás arcomon.

- Ez a két bájos teremtés pedig, Angel és Vicky. – vette át a szót Aaron és most a két lány derekára fonta a kezeit.

- Lauren a nevem, nem Angel. – nyávogta az egyik, megmosolyogtató, de egyben erotikus hangjával.

- Tudom, csak nekem olyan vagy, mint egy igazi kis angyal.

- Jaj, olyan nagy kamugép vagy Aaron! – vágott közbe a másik barna lány, Vicky, de utána rögtön átölelte Aaron-t újra, majd körülnézett – Van itt egy kis pia valahol? – kérdezte végül megilletődött arccal.

- Szivi, ebben a házban jelenleg csak pia van. – jelentette ki Aaron és elnevette magát, majd a vállamra csapott egyet – Gyerünk ki a konyhába és töltsünk egyet magunknak!

Elindult a konyha felé, a karjaiban a lányokkal, én meg álltam ott és nem tudtam, mi legyen. Sarah is velük nyomult, de még mielőtt eltűnt a konyhaajtóban, visszanézett az én elkeseredett és tanácstalan arcomra, majd elfordította tekintetét és nem is láttam egy jó ideig azután. Végül nem mentem utánuk, valószínűleg nem is vette észre senki, hogy csak úgy eltűntem onnan.

A mosdóba mentem, bezártam magam mögött az ajtót és a csapnál egy jó adag folyékony szappant nyomtam a tenyerembe. Belenéztem a tükörbe és láttam magam, részegen, kicsit vörös szemekkel és éreztem mennyire is elveszett vagyok, talán már nem is létezem.

Dörömböltek az ajtón és egy ittas hang beüvöltött, hogy haladjak már, mert be fog hugyozni. Kikiabáltam valamit, erre elhallgatott és mintha elment volna. Megnyitottam a csapot, a forró vizet és aládugtam a kezeimet, közben szétdörzsöltem bennük a szappant, gyorsan bekebelezett magába a szappan eperillata, forró vízgőz szállt az arcomba. Elzártam a csapot és egy ott lógó törölközőbe csavartam a kezeimet. Vörösen égtek, olyan forró vizet engedtem, hogy az már majdnem sérülést okozott. Ki kell tisztulnia a fejemnek – gondoltam és kiléptem a fürdőből.

Az udvarra mentem, a hátsó ajtón hagytam el a házat, hogy ne tűnjön fel senkinek se a hirtelen távozásom. Persze közben zsákmányoltam egy hideg sört, egy vödörből, ami színig volt töltve jéggel és üveges sörökkel.

A sötétben bolyongtam egy ideig, a sövénysor fölött átlestem egy nem túl messzi, szomszédos telekre, ahol szintén valami nagy buli volt, ráláttam a medencére, ami ki volt világítva és tele volt emberekkel, félmeztelen csajokkal, akiknek a mellei kiemelkedtek a vízből, majd eltűntek újra benne, mint a bóják a tengeren. Mindenkinek a kezében koktél volt, kék, zöld, sárga és egyéb elképzelhetetlen színű italok verték vissza a medencéből felcsapó víz hullámzását. Pár percig néztem őket és nem tudtam irigy vagyok-e vagy ideges vagy szánakozó. Mind voltam egyszerre.

Olyan gyorsan tűnt el a szemem elől az egész, ahogyan elkezdődött, mint egy lassú látomás, amiként a hirtelen felhorgadt gerjedelem lecsillapszik akár egy perc alatt itt a nagy kékség alatt.

SZÉPSÉG. SZÉPSÉg. SZÉPSég. SZÉPség. SZÉpség. SZépség. Szépség. szépség… A harmatos füvön elnyúlva és a sört kortyolgatva merengtem ezen az egy szón. Szépség. Mi a szépség? Honnan fakadsz, Szépség? Ki vagy te? Mely istenség adott a nőnek? Talán Prométheusz halálos kígyóverme vagy? Megszállottan keresni téged nem egyértelmű látlelet-e az őrültségről?

Aztán rövidre vágott filozofálásom végén csak egy dolog volt előttem, az akit akartam, hogy előttem legyen. Sarah.

Felkeltem a tört fényben kékes árban úszó fűről és lesöpörtem magamról egynéhány apróbb barnás és sárgás fűszálat, kicsit szédültem, majdnem el is estem, de visszanyertem az egyensúlyom, kiittam az üvegből az alján még csordogáló felmelegedett lőre egy részét, majd elhajítottam és elindultam arra, amerre a tömeg hangjai egyre jobban élesedtek.

Hamar Aaron-ra akadtam, csak a hangját kellett követnem, mindig ő volt a leghangosabb a társaságban - bármelyik társaságban igazából. Épp egy asztal mellett álldogált, kezével lazán megtámasztva illuminált testét és egy viccet mesélt, miközben vodkát töltött magának egy fél literes korsóba, meg hozzá valamennyi narancslevet. A hallgatói közül sokan már nevettek, köztük egy lány, aki mellette állt és a nyakát dörzsölgette. Ő volt Thelma Fitzgerald, Aaron akkori nője. Egy platinaszőke hajú és nagymellű, nimfomán nőszemély, aki szerintem legalább annyira volt Aaron nője, mint bárki másé, aki az útjába került. Megismerkedésünk történetéhez sok mocskos részlet kapcsolódott, melyek lényegesnek tűntek néha számomra, viszont Thelma és az egész világ általában ürességében eltorzult buldogképpel bámult rám. Ez lehetett az origója a dolgoknak, bizonyos dolgoknak, amik később színpadra lépésük fontosságának vastapsában sikkadtak el.

Aaron intett nekem, hogy menjek oda.

- Haver – kiáltotta – Hol a faszban voltál? Ez a te bulid, emlékszel?

- Kicsit levegőztem. – feleltem kelletlenül, a levegőben intettem egyet a kézfejemmel.

- Beütött a pia, mi?

- Kicsit, de már jól vagyok.

- Nagyon helyes, nem fogom hagyni, hogy kidőlj, vagy befordulj ma este, oké? – jelentette ki és a mellkasomnak nyomott egy pohár vodka-narancsot, a pohár színig volt, féldecinyi ital az ingemen landolt.

- Amúgy szia, Thelma, hogy vagy? – fordultam Thelma felé és ő puszira tartotta az arcát.

- Megvagyok, köszi. – mondta és miközben megpusziltam nyelve édeskés hegyével megérintette a bal fülem pihepárnás cimpáját.

- Hol vannak azok a csajok, akiket itt terelgettél? – kérdeztem Aaron-tól és kortyoltam a pohárból, pokoli erősre kevert ital volt.

- Nem tudom. – felelte – Valahol biztosan errefelé kódorognak, vagy bent vannak a házban. Miért bejön valamelyik?

- Azt hiszem, igen.

- Akkor hajrá, keresd meg.

- Oké. – mondtam, meglepődve hirtelen támadt magabiztosságom újdonsült érzetétől és elindultam a házba.

- A konyhába mész? – kérdezte Thelma.

- Oda is beugrok. – mondtam.

- Akkor veled megyek, kell még jég kintre. – mielőtt tiltakozhattam volna már mellettem járt és átfogta a karom, törtettünk előre a dühöngő ház fényárban úszó tébolydájának mélyére.

- Biztos, hogy ez jó ötlet? – faggattam menet közben.

- Naná! – vágta oda kurtán.

Beértünk a konyhába, éppen senki sem volt ott, ezért próbáltam kicsit elhúzódni Thelma-tól, sosem tudtam, hogy mire számíthatok tőle és mivel legalább annyira volt beteges, mint én, legtöbbször mindkettőnk vagy egyikünk jól járt a mi kis kényszerbarátságunkkal. Thelma hirtelen engedte el a karom, olyan erősen ragaszkodó és egyben kétségbeesett hévvel szorította előtte, hogy szinte éreztem, ahogy megindul benne a véráram, mikor engedett szorgos markának szorítása. Kintről zene szűrődött be, valami régi klubzene szólt a hangfalakból, a mély a gyomorban lüktetett, ahogy szokása volt. Az asztalhoz táncolt, amin volt egy üveg bontatlan whiskey, elkapta az üveg nyakát és letekerte a kupakot, majd az orrához tartotta az üveg száját és beleszimatolt. Olyan volt, mint egy platinaszőrű kisnyúl, ami az elé tett eledelt szemre- és orra vételezi. Elfintorodott, de végül meghúzta az üveget, a kiábrándult alkoholisták alaposságával, nagyot nyelt és még jobban eltorzult arccal hunyorgott. Felém nyújtotta a piát. Közelebb léptem hozzá és elvettem tőle, az ajkamhoz emeltem és megdöntöttem, folyt belém az ital, ahogy mindig. Olyan voltam, mint minden szokványos alkoholista; sosem voltam igazán tiszta, mindig fél lábbal egy újabb szétcsúszásos berúgás határmezsgyéjén táncoltam.

Leraktam az üveget az asztalra és visszacsavartam rá a kupakot. Nem akartam újra berúgni, még keményebben, egyetlen dolog lebegett a szemem előtt; meg kell találnom Sarah-t. Azon kaptam magam, hogy ott állok a konyhában „mindenki Thelma-jával” és érzem, megint meg fog ártani az ital és nem is tudnék mit mondani annak a csodálatos lánynak, ha itt lenne előttem, az esetlen nyögdécselés szánalmas nevetségessége fonna nagyon gyorsan körbe.

Leroskadtam egy kényelmes székbe és magamhoz vettem újfent az üveget. Ittam. Hallottam, hogy a lány mögöttem matat valamivel és próbálja felhívni magára a figyelmet, de egyszerűen nem volt erőm hátranézni sem, meg nem is érdekelt annyira a műsora. Aztán megkerülte az asztalt és leült mellém. Fájdalmas arccal néztem rá és újfent megcsapoltam a whiskey-t, majd neki nyújtottam.

Egy pár percig csönd volt.

- Mi baj van? – kérdezte Thelma, a tőle szokatlan aggódó hangnemben, a hangszínéből is eltűnt minden perverz kisugárzás, emlékszem akkor láttam először esendőnek, gyermekinek vagy egyszerűen képzeltem, hogy annak látom őt.

- Semmi. – vágtam rá gyorsan, majd hozzátettem a biztonság kedvéért – Hagyjuk.

- De valami van itt. Mindig furcsa szoktál lenni, meg olyan furcsán befordult, de ez most egy kicsit soknak tűnik nekem. Tévedek?

- Szerinted vesztes vagyok?

- Nem, nem vagy vesztes. Egyszerűen nem vagy olyan, mint a többiek. Hallgasd csak. – odakint üvöltözött pár részeg, valami trágár szurkolódalt próbáltak énekelni.

- Én is szoktam ilyen lenni.

- Igen, de te részegen sem vagy olyan, mint ők.

- Jó lenne simán normálisnak lenni. – mondtam és mélyen magam elé bámultam, egy földön heverő penészes kenyérdarabot figyeltem.

- Hát, ha ez a normális, akkor örülök, hogy bolond vagyok. – jelentette ki Thelma, majd az üveget felém nyújtotta.

- Akkor azt mondod, így jó nekünk, bolondoknak? – kérdeztem nevetve és a számhoz emeltem a piát, kortyoltam egy keveset és az asztalra akartam rakni mögöttem, de Thelma érte nyúlt és kivette a kezemből.

- Olyasmi. – mondta és meghúzta az italt, majd megint visszaadta nekem, kicsit köhintett is közben – Nincs egy cigid véletlenül?

- De, tessék. – kínáltam felnyitva a dobozt.

- Kösz. – kivett egyet a dobozból, majd elkezdett forgolódni és nézelődni az asztalon.

- Tűz? – kérdeztem belobbantva az öngyújtóm lángját.

- Aha, köszi. Bocs, elhagytam valahol a hülye gyújtómat, pedig kiskutyás volt. A francba! – nevetve nyújtózkodott a tűzért, imádtam, amikor nevetett, meglapult benne valami elképesztő szexisség és megmagyarázhatatlanul magával ragadó szomorúság öntvénye, ami felderített a legszarabb perceimben is.

- Előfordul. – próbáltam laza lenni és én is rágyújtottam.

Ültünk és szívtuk a ciginket. Nem szóltunk egymáshoz megint egy jó darabig és én nem is éreztem egyáltalán szükségességét bárminemű kommunikációnak, vagy akár annak, hogy félve egymásra pillantsunk és ennek a pillantásnak a hevétől perverz lélektűz gyúljon és végül mégiscsak a vécében kössünk ki, vagy valamelyik fürdőszobában, vagy szobában, végső esetben. Néztem magam elé, megint a kenyérdarabra irányult a figyelmem, nem is értettem, miért. Zavart. Elképesztően zavart, hogy egyáltalán ott van, de sosem hajoltam volna le érte, hogy kidobjam, annyira nem érdekelt az egész dolog. A kezeimet a combjaimon támasztottam meg és néha a cigit tartó kezem felemelkedett a számig, aztán megint vissza. Thelma is csöndben ült, meg sem mozdult. Szívta a cigijét és kicsit hangos sóhaj kíséretében fújta ki a füstöt.

Végül ő volt az, aki megtörte a kellemes csendet.

- Amúgy melyik csaj tetszik? – kérdezte, miközben a háta mögött matatott és egy sörös dobozba beledobta a csikkjét, az meg belezuhanva nagyot szisszent a maradék italba merülve.

- Az a szőke, akit Aaron mutatott be nekem még egy pár órával ezelőtt.

- Ja, Sarah.

- Ismered?

- Nem.

- Akkor?

- Gondoltam, hogy ő az. Mindenki rá hajt. Nagyon jó csaj. Ha pasi lennék, tuti, hogy őt akarnám megdugni. Sőt még így is elkapnám. Eddig nem gondoltam rá, hogy csajjal, meg minden, de az ő punciját bevállalnám, szerintem nagyon dögös lehet meztelenül…

- Ajjaj, bármilyen élvezettel hallgatom is ezt a kis fantáziát, kicsit eltértél a tárgytól.

- Ja, bocs. Persze mindig elszállnak gondolataim, hiszen ismersz.

- Aha…

- Miért nem keresed meg, ahelyett, hogy itt piálsz meg cigizel velem a konyhában?

- Nem tudom, mit mondjak neki, tisztára hülyén érzem magam, mintha máris beleestem volna, bár tudom, hogy ez milyen elbaszottul hangzik.

- Tőled nem.

- Miért?

- Mert te költő vagy, művész. Ahogy te látod a dolgokat, az embereket, az érzéseket, a világot, az ajándék, Isten ajándéka. Használd ki, hogy ezt kaptad. Nézz rám nekem semmin sincs.

- Már hogyne lenne. Gyönyörű lány vagy, akinek jó és kedves gondolatok tekeregnek abban a csinos fejében és nem is lenne szabad ilyeneket gondolnia magáról, mert te is egy csoda vagy és a te ajándékod a szépség, ami engem is elgyengít és az uralma alá hajt.

A szemébe néztem, miközben azt ecseteltem, hogy ő az egyik legcsodálatosabb nő, akit ismerek, majd megsimítottam az arcát, hirtelen élénk vér szökött bele, a bőre vörösen lüktetett az ujjaim alatt. A kezem az arcáról a fülére csúszott, majd egy kóbor tincset a füle mögé simítottam, hogy az apró fül íve kirajzolódjon a hajhullámok alatt, és kezem végül a nyak szexis szirtjén pihent meg. Fejedelmi nyaka volt. Arrébb csúsztatta testét a székében és felém fordult, majd az egyik kezét a combomra tette és végigsimított rajta.

- Ezt most komolyan mondod? – kérdezte és közben félresöpört a homlokomról egy szemembe lógó hajtincset.

- Tudod, hogy nem vagyok egy túl vicces srác.

- Nem azt kérdeztem. – erősködött.

- Tudom. – megálltam, kicsit felsóhajtottam – Igen komolyan gondoltam minden egyes szót, amit az előbb mondtam. – mondtam gépiesen.

- Köszönöm.

- Mit?

- Semmi. csak jól esik, hogy szépnek tartasz. Általában nem szoktak bókolni nekem, mindenki csak az izémre hajt. De lehet, hogy nem a legjobb reklám, ha a legtöbbnek sikerül is a terve.

- Talán igazad van. De egyet ígérj meg, sose gondold, hogy ez a hely, meg ahová majd hazamegyünk innen az bármit is számít. Hogy a sok paraszt meg gyökér mit gondol ott, te te vagy és kész. Használd ki a kártyáidat, mert ahogy szokták mondani ebben a kurva életben semmi sem tart örökké. Sétáló porhüvelyek vagyunk, mindig fél lábbal a sírban, eszünk, iszunk, szarunk, hugyozunk, baszunk, szeretünk, sok gyereket csinálunk és meghalunk. Ezeken kívül meg nincs semmi csak a rohadt mindennapok. Mintha rohannánk a halál után. – kivettem egy cigit, rágyújtottam – És a fene tudja hol áll meg a mozdony. – megtöröltem a homlokomat a kézfejemmel.

- Milyen mozdony?

- Az, amelyik az életünk, egyszer mindegyik leszalad a sínről a szakadékba, akkor meg mi értelme van felkelni és megfésülködni is egyáltalán? Gondolkoztál már ezen?

- Nem igazán.

- Na, ugye!

- Igen, de szerintem a legszarabb öt perc is ajándék, én mindent meg akarok élni, hogy az a kevés időm is ajándék legyen.

- És mi lenne, ha foglyul ejtene egy őrült perverz egy pincében, akkor mi lenne az idővel, ami megadatott?

- Jaj, bazmeg, fogd már be!

Megragadta az ingem gallérját és magához húzott, az ajkait rátapasztotta a számra. Forró volt a nyála, a nyelve, a csókja hosszú és szenvedélyes és cigaretta- és whiskeyízű. Ilyen egy igazi romlott nő csókja. Ilyen egy igazi nő csókja – gondoltam és próbáltam visszafogni az erekciómat, de elvetélt kísérlet volt, mivel Thelma egyik kezével folyamatosan simogatta a farkamat a farmeron keresztül. Egyre közelebb húzódott, de ajkaival nem eresztett el egy másodpercre se, már az ölemben ült, a forró öle a dudorodó sliccen súrlódott és a mellkasomhoz nyomódtak bűvös keblei.

Megállítottam az eseményeket.

- Várj! – kezdtem.

- Mi az? – nézett rám lihegve, kikerekedett szemekkel.

- Mi van Aaron-nal?

- Semmi.

- Hogy érted ezt? – kicsit visszafogtam, mert újra le akart támadni.

- Ő ugyanezt csinálja. – jelentette ki lazán és megint csókra nyújtotta száját.

- Ugyanezt. Ezt meg hogy a faszba kell érteni? – kérdeztem türelmetlenkedve.

- Nem vesszük túl szigorúan ezt a járás dolgot, mindkettőnknek megvannak a maga kalandjai.

- Aha, értem. Szóval rettegtek a magánytól, ezért basztok mindenkivel, akivel csak jól esik, hogy aztán egymáshoz meneküljetek ismét. – kimerítő pszichoanalitikai fejtegetésem végeztével kissé megráztam a fejem.

- Nem tudom, most minek kell vallatni? – háborodott fel, szemében kezdeti harag gyertyája gyúlt.

- Nem, én nem… - hebegtem mentegetőzés helyett.

- Persze gondolom, múltkor jól esett beleélvezni a számba, pedig akkor már tudtad, hogy van valami köztünk Aaron-nal! Ha így értelmezzük a dolgot, akkor leszopattad a legjobb haverod csaját egy vécében, vagy nincs igazam?

- Igaz, elbasztam… bocs. – lehorgasztottam a fejem.

- Semmi gond. – előredőlt és a melleit az arcomba nyomva elemelte a whiskey-t az asztalról – Igyál egyet, az majd segít.

- Köszi.

Elvettem tőle az üveget és ittam és ittam és ittam. Végül majdhogynem üresen tettem le az üveget az asztal lábához, vagyis inkább oda ejtettem le, mikor kiesett a kezemből. Szédültem. Thelma átölelt és magához szorított, a teste nekem feszült és rázkódott. Sírt.

2

Az egész hely olyan furcsa volt. Olyan valószerűtlen. Egy hosszú folyosó, végig linóleummal borítva, mintha egy ódivatú és rothadó általános, vagy középiskola folyosóján jártam volna. Egy dolog hiányzott, a gyereküvöltés, akkor teljes lett volna a kép. Két méterenként ajtók álltak a falban. Az ajtók barnák voltak. A madame a folyosó végén ült, félig lelógatott lábát a levegőben hintáztatta. Úgy nézett ki, mint egy nő egy tipikus görög filmből. Negyvenes éveinek végén járt, a szépsége, ha egyáltalán volt neki valaha olyanja, már rég megkopott és jelentéktelenre, elhasználódottra csiszolta az idő homokköve. Fekete, testhez simuló ruhája szabadjára engedte aprónak éppen nem nevezhető hájhurkáit, mind a háromredőnyit, és szabad belátást engedett a nagy csöcsök mély völgyébe, ahonnan a tekintet visszatérve megint azzal a baljós arccal találkozik újra, amit a mellek dombságában próbált elfelejteni, elzárni. A szemei feketén izzottak gödrükben, mint egy pár megszenesedett gesztenye a sütőlapon, a parázs közt megbújva. Gyorsra fogtam vele a társalgást, nem volt éppen szimpatikus nekem, és szerintem én sem neki. Ez volt a hallgatólagos megállapodásunk része, egymás elviselése, ameddig az üzlet, az idő és a hús bérbeadása, nem változik át részemről készpénzzé, részéről meg egy ajtó nyitásává és egy keményre fehérített lepedővé, ami rég őrzi szöveteiben azt az ezerféle ondót, amit a szerződő felek lövelltek rá, a madame lányainak szájától, kezétől, pinájától és forrongó segglyukától. Fizettem és kinyílt előttem az ajtó. Követtem a nőt, aki bevezetett egy nagy terembe, ahol mint egy gyerektáborban, vagy katonai barakkban, ágyak voltak felsorakoztatva, csak éppen szétdobált párnákkal és gyűrött lepedőkkel, meg takarókkal, olyan volt, mint egy szétrombolt szelet habos sütemény. A nő csettintett és mintha csak a bütykös ujjainak fás dallama csodát teremne, felvonult a portéka. Szőkék, barnák, egy fekete és egy vörös. Mind szépek voltak, jól ápoltak és ragyogott álmosolyuk, olyan fényesen, hogy szinte kedvem lett volna leülni velük és hallgatni, hogy miket beszélnek egymás közt egész nap, meg hogy mit csinálnak, amikor nem éhséget oltanak és fájdalmat űznek el. Vonultam végig a sor előtt és tudtam, hogy ők a legképzettebb pszichiáterek a világon, ők értik meg legjobban a férfi lelkét, akik a vágytörvénytől vezérelve futnak versenyt az idővel és a múlandóság vasmarka közül próbálnak kiutat keresni nap mint nap. Lassan haladtam, mindet szemügyre vettem alaposan, belenéztem a szemükbe, tudni akartam az összes vágyuk és titkuk, és félelmük fekete ködéből akartam leforgácsolni egy keveset, hogy magammal vihessem, a többi szerzeményemmel együtt, a bús költészet lápvidékére és ott egy sáscsomón ülve varrjam bele őket verseim egyszerre zöldellő és feketéllő gyepébe, pusztán azért, hogy odaadó lényük, ez a későn megtalált márvány, megőriztessem az örökkévalóságnak. A madame rám szólt, hogy haladjak, mert mások is várakoznak és mire visszanéztem a sor elejéről már eltűnt két lány, ráadásul az egyiket esélyesnek és alkalmasnak tartottam a magam számára. Hirtelen választottam. Megálltam egy barnásszőke, őzikeszemű szépség előtt és azt mondtam, hogy ő legyen. A tervem, a nagy tervem frissen kibontott pakliból épített kártyavárként omlott össze és tűnt el az elme gyarló kíváncsiságának tüzében égve. A madame mondott valami olyasmit, hogy „kitűnő választás, mosieur” és intett a lánynak a fejével. A lány pedig megfogta a kezem és kivezetett a szobából, ki a folyosóra, amiről bejöttem és mentünk a másik vége felé. A lépteink hangtalanul puffantak a padlón, kísértetként mozogtunk, suhantunk. A lány nem engedte el a kezem, vitt előre. A fordulóban megálltunk és azt mondta, hogy most vehetek egy italt magamnak, ha akarok. Egy apró büfé volt, olyan igazi fehérre mázolt, fabódé, benne egy kövér és öregesnek tűnő asszonnyal – emlékeztetett az általános iskolák büfésnőire -, akinek fogpiszkáló lógott ki a szája bal sarkából. Két üveg bort rendeltem, rozét. Máig nem tudom, miért. Sosem ittam nagyon bort, csak ha muszáj volt, vagy ha nem volt egyáltalán pénzem másra. Nem baj – gondoltam – ha már úgyis fekete fölöttünk az ég és éppen készül ránk szakadni, teljesen mindegy. A két üveg bort kinyitotta nekem a büfésnő, azzal a kezemben folytattam az utat. Mire elértünk a szobánkhoz már olyan ideges voltam, hogy egy üveggel eltüntettem, leraktam az ürest az ajtó elé és

beléptem a lány után. Apró szoba volt, semmi kényelem, semmi extra. Egy ágy, egy éjjeliszekrény, egy kis lámpa (benne az apró égi, lázas igénytelenséggel vörösre mázolva), egy réginek látszó tévé, ami már valószínűleg csak dísznek volt ott, meg az ággyal szemközti sarokban egy karosszék, az egyik karfáján egy odatámasztott aranyvégű sétapálcával. Becsuktam magam mögött az ajtót és ráfordítottam a zárat. A szobában rég elszívott cigaretták emlékének füstje gomolygott. A lány az ágyon feküdt, elnyúlva, mint egy nősténytigris az állatkerti telepített fa árnyékában. Én meg álltam nekitámaszkodva az ajtónak és néztem őt, mint ahogy az amatőr idióták azt.

- Kérsz egy kis bort? – kérdeztem, mikor elszántam magam, hogy mondok valamit végre.

- Nem, kösz. – felelte.

- Nem gond, ha én iszok még egy kis bort?

- Nyugodtan.

- Hogy hívnak? – kérdeztem, miközben meghúztam az üveget.

- Brigitte.

- Francia vagy?

- Fogjuk rá. De miért nem jössz ide hozzám, Alex? – a kezével megveregette az ágy horpadását maga előtt.

- Honnan tudod a nevem?

- Alex, én vagyok az. Nem emlékszel rám?

Elfordítottam a fejem. A szobában érezhetően hidegebb lett és a sötétség is erősebben kerített hatalmába mindent.

- Adrienne?

- Mondd, hogy szeretsz! Hogy én csoda vagyok, a legszebb lány a földön. Kérlek, Alex!

- Thelma?!

- Igen, Alex? Tetszem még neked? Látod, rossz lány vagyok, nézz végig a testemen!

Hangos röhögés tört fel a sarokból. Cigarettafüst szállt fel a fotelból és egy sötét arc és test tartozott a cigihez. Felizzott a parázs. Majd felemelkedett a székből, de továbbra is röhögött. A madame volt az.

- Ó, Alex! – kiáltozta szinte sikítva és röhögött tovább.

- Mi a fasz történik itt?

- Alex, mit keresel itt? – kérdezte Thelma, miközben a ruhát fejtette le magáról.

- Az ihletet.

- Azt mondja, az ihletet! – üvöltötte a madame és tovább őrjöngött.

- Igen, én költő vagyok, művész, te magad mondtad.

- Akkor szeress, mint egy költő… - kezdte Thelma és elővette az egyrészes ruhájából melleit, simogatta őket, csipkedte a bimbókat és elterült az ágyon hanyatt fekve, megnyalta egyik kezén az ujjbegyeit - …gyere Alex, gyere és bassz meg, bassz meg keményen!

- Igen, Alex, igen! – kiáltozta a madame.

- Alex? – szólított egy újabb hang oldalról – Mit csinálsz, kisfiam?

- Anya?

- Én vagyok az, nem ismersz már meg?

- Már nem látlak tisztán.

- Alex, gyere és bassz meg! – nyögte Thelma,

- Igen, Alex, igen! – üvöltötte utána a madame és tapsolni kezdett.

- Elég! – ordítottam és befogtam a fülem.

- Kisfiam, el kell menned innen. Rossz helyen jársz.

- De Anya, hozzá vagyok láncolva a szavakhoz, a szavaimhoz!

- Az út sosem egyszerű, mindig az erdőn keresztül érjük el a legfenségesebb tisztást, de azt is csak erdő fáinak sorfala öleli körül.

- Alex! – üvöltötte a madame.

- Anya! – kerestem őt, de már eltűnt, olyan váratlanul, ahogy érkezett.

- Már nincs itt. – zihálta Thelma – Inkább gyere ide és vedd el a jussod!

- Igen, Alex, igen! – hangzott mögöttem, a kép egyre kezdett homályosodni.

- Gyere, Alex, gyere és bassz meg! – mondta és már valósággal döfködte ujjaival a lyukát.

- Igen, Alex, igen!

3

Jellemző rám, hogy valamiért csak a harmadik nap reggelén tűnt fel, hogy milyen kényelmetlen az az ágy, amin azelőtt végig aludtam whiskeybűzös álmaimat.

Felriadtam fél hét után egy kicsivel és a szívem olyan hevesen vert, hogy azt hittem rögtön megáll, vagy kiugrik a mellkasomból és elindul a világban saját útjára. A farkam meg felállt és a farmer úgy szorította, hogy fájt. Felemelkedtem és a könyökeimen megtámaszkodtam, megvakartam a fejem és körülnéztem. Thelma aludt mellettem, ugyanúgy ahogy én, nemcsak hogy minden ruhánk, de még a cipőnk is rajtunk volt, azon meg rajta a kintről behozott sár, el i gondolkoztam; vajon eső esett? De legalább nem volt semmi. Valószínűleg.

Felkeltem az ágyból és elindultam a fürdőbe, de elestem a szédülettől és vagy hat ember háromnapi szennyese közt landoltam. Kimásztam és mentem tovább, de most már fogtam a falat, mert a szédelgés nem múlt még el.